

Warszawa, dnia 6 czerwca 2018 r.

Naczelny Sąd Administracyjny

ul. G. P. Boduena 3/5

00-011 Warszawa

za pośrednictwem:

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie

ul. Jasna 2/4

00-013 Warszawa

Skarżący: Stowarzyszenie Sieć Obywatelska

Watchdog Polska

(adres w aktach)

reprezentowany przez:

r. pr. Adama Kuczyńskiego

ul. Ursynowska 22/2

02-605 Warszawa

Organ: Fundacja Lux Veritatis

(adres w aktach)

Sygn. akt: II SAB/Wa 259/17

SKARGA KASACYJNA

- I. Działając w imieniu Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska (dalej: „Skarżący”), którego pełnomocnictwo wraz z dokumentami rejestrowymi znajduje się w aktach, wnoszę niniejszym skargę kasacyjną od Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (dalej: „WSA w Warszawie”) z dnia 15 lutego 2018 r. sygn. akt II SAB/Wa 259/17 (dalej: „Wyrok”) oddalającego skargę na bezczynność Fundacji Lux Veritatis (dalej: „Organ”)
- II. Zaskarżam Wyrok w całości.
- III. Zarzucam Wyrokowi naruszenie:
 - 1) przepisów postępowania, a to: art. 151 P.p.s.a. i art. 149 §§ 1 i 2 P.p.s.a. w związku z art. 13 ust. 1 U.d.i.p. – poprzez oddalenie skargi na bezczynność Organu miast jej uwzględnienia w sytuacji, gdy doszło do częściowego udostępnienia informacji publicznej z przekroczeniem ustawowego czternastodniowego terminu a częściowo wnioskowana informacja nie została Skarżącemu udostępniona do chwili rozpoznawania sprawy;
 - 2) prawa materialnego, a to art. 13 ust. 1 i 2 U.d.i.p., poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż termin na udostępnienie informacji publicznej może ulec wydłużeniu bez wystosowania przez Organ stosownego powiadomienia na podstawie art. 13 ust. 2 U.d.i.p., a w konsekwencji uznanie, iż Organ nie dopuścił się bezczynności;
 - 3) prawa materialnego, a to art. 13 ust. 1 i 2 U.d.i.p. – poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż przedmiot wniosku może sam przez się uzasadniać wydłużenie ustawowych

- terminów udostępniania informacji publicznej i zwalniać z obowiązku informacyjnego, a w konsekwencji ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż Organ, pomimo półtoramiesięcznego milczenia, nie pozostawał bezczynny;
- 4) prawa materialnego, a to art. 13 ust. 1 U.d.i.p. w związku z art. 1 ust. 1 U.d.i.p. – poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu za wiarygodne, twierdzeń Organu, iż protokoły posiedzeń jego zarządu nie zawierają informacji o działaniach realizowanych ze środków publicznych, a więc nie stanowią informacji publicznej;
 - 5) prawa materialnego, a to art. 16 ust. 1 U.d.i.p., art. 17 ust. 1 U.d.i.p., art. 5 ust. 2 U.d.i.p. w związku z art. 13 ust. 1 U.d.i.p. – poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, iż nie doszło do bezczynności Organu w sytuacji, gdy nie wydał on decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej, pomimo, iż powołuje się na tajemnicę przedsiębiorstwa/przedsiębiorcy.
- IV. Wnoszę o uchylenie Wyroku w całości i orzeczenie co do istoty poprzez stwierdzenie, iż Organ dopuścił się bezczynności, która miała charakter rażącego naruszenia prawa, oraz nakazanie rozpoznania wniosku Skarżącego o dostęp do informacji publicznej.
 - V. Ewentualnie wnoszę o uchylenie Wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez WSA w Warszawie.
 - VI. Zrzekam się przeprowadzenia rozprawy.
 - VII. Wnoszę o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego, wedle norm przepisanych.
 - VIII. Wskazuję na zmianę mojego adresu do korespondencji w sprawie na wskazany powyżej.

UZASADNIENIE

Uzasadnienie zarzutu pierwszego, drugiego i trzeciego

- 1. Pierwsze trzy zarzuty łączą się ze sobą, a więc ich uzasadnienie zostanie przedstawione łącznie.
- 2. W ramach zarzutu pierwszego Skarżący zarzuca Wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 151 P.p.s.a. i art. 149 §§ 1 i 2 P.p.s.a. w związku z art. 13 ust. 1 U.d.i.p. – poprzez oddalenie skargi na bezczynność Organu miast jej uwzględnienia w sytuacji, gdy doszło do częściowego udostępnienia informacji publicznej z przekroczeniem ustawowego czternastodniowego terminu a częściowo wnioskowana informacja nie została Skarżącemu udostępniona do chwili rozpoznawania sprawy.
- 3. W ramach zarzutu drugiego Skarżący zarzuca Wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a to art. 13 ust. 1 i 2 U.d.i.p., poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż termin na udostępnienie informacji publicznej może ulec wydłużeniu bez wystosowania przez Organ stosownego powiadomienia na podstawie art. 13 ust. 2 U.d.i.p., a w konsekwencji uznanie, iż Organ nie dopuścił się bezczynności.
- 4. W ramach zarzutu trzeciego Skarżący zarzuca Wyrokowi naruszenie nieprawa materialnego, a to art. 13 ust. 1 i 2 U.d.i.p. – poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż przedmiot wniosku może sam przez się uzasadniać wydłużenie ustawowych terminów udostępniania informacji publicznej i zwalniać z obowiązku informacyjnego, a w konsekwencji ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż Organ, pomimo półtoramiesięcznego milczenia, nie pozostawał bezczynny.
- 5. W stanie faktycznym sprawy nie ulega wątpliwości, także dla WSA w Warszawie, iż Organ nie wystosował do Skarżącego powiadomienia o wydłużeniu terminu na załatwienie sprawy na podstawie art. 13 ust. 2 U.d.i.p. W tej sytuacji wydawałoby się oczywistym, iż nawet załatwienie sprawy, o ile nastąpiło po upływie czternastodniowego terminu, nie zwalnia Organu spod zarzutu bezczynności, który został podniesiony przez Skarżącego w jego usprawiedliwionej i zasługującej na uwzględnienie skardze. Tym samym niezrozumiałe jest oddalenie skargi Skarżącego przez WSA w Warszawie.

6. Przypomnieć w takim razie należy, iż instytucja powiadomienia ma dwojakie zadanie – chroni prawa wnioskodawcy i zabezpiecza sprawne funkcjonowanie podmiotu zobowiązanego w sytuacji bardziej złożonych wniosków lub kompleksowych spraw. To na Organie ciążył obowiązek powiadomienia Skarżącego, iż zamierza skorzystać z przedmiotowej instytucji i, wbrew absurdalnym twierdzeniom WSA w Warszawie, żadne okoliczności go z tego obowiązku nie zwalniały. Nie istnieje, jak przypuszczalnie wyobraża sobie WSA w Warszawie, instytucja wydłużenia terminu na udostępnienie informacji publicznej *per facta concludentia*. W szczególności nie jest tak, że to wnioskodawca ma wróżyć z milczenia podmiotu zobowiązanego, iż jego wniosek okazał się być pracochłonny i czasochłonny. Takie stanowisko stanowi rażące naruszenie prawa dostępu do informacji publicznej.

Uzasadnienie zarzutu czwartego

7. W ramach zarzutu czwartego Skarżący zarzuca Wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a to art. 13 ust. 1 U.d.i.p. w związku z art. 1 ust. 1 U.d.i.p. – poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu za wiarygodne, twierdzeń Organu, iż protokoły posiedzeń jego zarządu nie zawierają informacji o działaniach realizowanych ze środków publicznych, a więc nie stanowią informacji publicznej.
8. WSA w Warszawie nie badał protokołów posiedzeń zarządu Organu, przyjmując za dobrą monetę twierdzenia, iż nie zawierają one informacji publicznej, to jest informacji o sprawach publicznych. To stanowisko Organu, któremu WSA w Warszawie bezkrytycznie dał wiarę, jest co najmniej oryginalne, zważywszy na fakt, iż Organ otrzymywał i otrzymuje olbrzymie kwoty ze środków publicznych. Wydaje się nieprawdopodobne, że zarząd Organu absolutnie nigdy nie poruszał żadnych kwestii związanych z uzyskiwaniem tych środków lub ich wydatkowaniem. Stanowisko takie urąga elementarnej logice i doświadczeniu życiowemu.
9. Przypomnieć należy, iż na kanwie sporów toczonych przez Skarżącego z szeregiem organów władzy publicznej w związku z wnioskami dotyczącymi odbywanych spotkań, Naczelny Sąd Administracyjny uznawał za nieprawdopodobne twierdzenia organów, iż nie są w posiadaniu określonych informacji. Judykаты te można przełożyć na okoliczności niniejszej sprawy w ten sposób, iż WSA w Warszawie był uprawniony i zobowiązany zweryfikować prawdziwość twierdzeń Organu, zważywszy, że przedstawione przezeń wyjaśnienia są skrajnie nieprawdopodobne. Z nieznanymi Skarżącemu przyczyn WSA w Warszawie z obowiązku tego się nie wywiązał.

Uzasadnienie zarzutu piątego

10. W ramach zarzutu piątego Skarżący zarzuca Wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a to art. 16 ust. 1 U.d.i.p., art. 17 ust. 1 U.d.i.p., art. 5 ust. 2 U.d.i.p. w związku z art. 13 ust. 1 U.d.i.p. – poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, iż nie doszło do bezczynności Organu w sytuacji, gdy nie wydał on decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej, pomimo, iż powołuje się na tajemnicę przedsiębiorstwa/przedsiębiorcy.
11. WSA w Warszawie odnotował fakt, iż Organ w informacji przesłanej Skarżącemu nie udostępnił wszystkich wnioskowanych informacji o wydatkach. Organ powołał się przy tym na występujące jego zdaniem potencjalne ryzyko naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa/przedsiębiorcy.
12. W doktrynie i orzecznictwie nie ulega najmniejszym wątpliwościom, iż jedynym prawnie dopuszczalnym sposobem załatwienia wniosku o udostępnienie informacji publicznej w sytuacji, gdy rzeczona informacja może zdaniem podmiotu zobowiązanego stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa/przedsiębiorcy, jest wydanie decyzji administracyjnej z powołaniem się na tę okoliczność. Brak wydania decyzji odmawiającej udostępnienia informacji publicznej jest tożsamy z bezczynnością takiego podmiotu.

13. W tych okolicznościach całkowicie niezrozumiałe jest stanowisko WSA w Warszawie, który z jednej strony zauważa podnoszone przez Organ okoliczności związane z tajemnicą przedsiębiorstwa/przedsiębiorcy, a z drugiej strony przechodzi do porządku dziennego nad brakiem decyzji administracyjnej odmawiającej udostępnienia informacji publicznej.

Załącznik:

- 1) Odpis skargi kasacyjnej.